

SUBCONȘTIENȚUL UNEI PISICI

Salia MATINCA

cl. a VIII-a, Școala nr. 10 „Maria Rosetti”, București

Mă întind în pătuțul meu din bumbac, la fel de moale ca blănița unei căprioare, și-mi las capul între lăbuțele din față. Mustățile îmi vibrează, iar ochii mi se închid încet și încep să torc înfundat. Toate gândurile îmi dau pace, lăsându-mi la iveală visele. Stăpânii îmi alintă capul între palme, șoptindu-mi „Somn ușor”, și sting lumina. Cam așa arată fiecare noapte din viața mea. Sunt regina palatului meu! Mă cheamă Peticica și sunt plină de imaginație. Însă, în această seară, gândurile nu îmi dau pace, așa că îmi părăsesc pătuțul.

Mă plimb pe gardurile din apropiere. Deodată, aud un mieunat. Îmi întorc repede capul în direcția pe care mi-o indică urechile și o văd pe pisica vecinilor. Este neagră ca o umbră, cu ochii de culoarea firului de iarbă și cu o coadă asemenea unei veverițe. Relațiile mele cu ea sunt dezvoltate, dar nu în sensul bun, așa că iau mieunatul ei drept un avertisment și mă îndrept spre curtea mea.

Îmi aud numele strigat. Dar sunt prea absorbită de strălucirea stelelor. Nu vreau să mă duc în casă. Nu acum. Ador natura și aș vrea să pot trăi întotdeauna liberă, să pot sări peste toate acoperișurile. Aș putea pleca, însă un lanț invizibil mă ține de piciorușul pe care nu îl mai am. Pot spune doar că, fără oamenii mei, aș fi murit. Îi iubesc, dar mai aprigă este dragostea pentru libertate. În ciuda sentimentelor mele, aleg să stau. Cu pași greoi, las tot oceanul înstelat și mă îndrept spre patul meu, când observ cu coada ochiului mașina de spălat. Sunt aproape adormită, dar mă urc alene în cuva sa și mă fac covrig, cu privirea îndreptată înspre geam. Îmi înfig boticul în puful cozii și adorm, împreună cu gândurile mele. Toată noaptea am dormit neînțoarsă, dar, spre surprinderea mea, înspre dimineață, aud un zgomot înspăimântător care îmi tulbură visele. Văd doar ceva alb venind învolburat spre mine și o imagine a geamului strălucitor. Atât îmi amintesc. Cred că am adormit apoi, fiindcă acum stau nedumerită și privesc. Totul în jurul meu are culoarea metalului, iar în aer plutește un miros înțepător. Cu urechile ciulite, mă îndrept înspre ceva ce aduce cu o pisică, dar mai mare. Fac câțiva pași înspre ea, dar tot atâția fac înapoi. Un ochi roșu se uită înspre mine, iar în locul lăbuțelor, roțițele de la circuitele din care este format corpul pisicii încep să se rotească. Uit de piciorul meu lipsă și fug ca de moarte, fără să mă uit în spate. După câteva salturi, ceva de mărimea unui munte se înfățișează în fața mea. Ochii mei albaștri își dilată pupilele, iar inima încetează să mai bată pentru o secundă. Turnuri înalte făcute numai din sticlă și metal împrajmuiesc niște căsuțe confecționate din aceleași materiale care găzduiesc locuitorii: roboți pe patru picioare, cu coada și mustățile din sârme. Am rămas uitându-mă la acest oraș și la locuitorii săi cu urechile culcate până ce se auzi un nou mieunat metalic. Mă întorc și văd un motan mai mare decât ceilalți. Reușesc să disting miile de roțițe și piulițe ce-i formau corpul, îmbrăcate într-o mantie de metal. Cotoiul mă analizează timp de un minut, apoi face un pas în față.

— Teritoriul REAL este de cealaltă parte a planetei, spuse cu o voce joasă și sobră.

— N-n-nu sunt de aici...

Motanul a început să scoată niște sunete ca cele pe care le face calculatorul oamenilor, apoi din spate apar

Pejac: **SPERIETOARE**

alți doi roboți. Unul dintre ei mă privește insistent, apoi mă orbește cu o lumină albastră și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, miaună:

- Formă de viață neidentificată, șuieră el.
- Intrus agresiv? Întrebă șeful lor.
- Negativ. Siguranță totală, răspunse celălalt.

Îi privesc dezorientată. Blana mea devine ca acele ariciului. Cei doi motani adjuncți încep să pâlpaie, apoi dispar.

- Cine ești? Întrebă el.
- Peti... spun eu nesigură.
- Unde îți este clanul?

Întorc capul într-o parte. „Clan?” mă întreb eu. Ce este aia? Deodată aud un bipuit care venea dinspre lăbuța lui. O hologramă își face apariția, bolborosind ceva de neînțeles.

— Trebuie să plec, miaună motanul în timp ce dispare.

Și se face nevăzut. Sunt în mijlocul unei alte lumi, neștiută de mine. Teama mă cuprinde. Mă decid să pășesc în orașul pisicilor robotizate, unde același miros insuportabil mă întâmpină cu căldură.

* * *

Hoinăresc printre căsuțele robotizate, mici și mari, prin ale căror geamuri se zăresc tot felul de mașinării nemaivăzute. Deodată, în fața mea se ivește un pisoi, puțin mai mic decât mine. Îmi indică, ridicându-și vârful cozii, o căsuță pipernicită, care pe alocuri avea petice de lemn.

— Ascunde-te acolo! Îmi șoptește el cu un mieunat asemănător cu al meu.

Fără a mai scoate vreo vorbă, lăbuțele mele ating preșulețul dinăuntru. Spre uimirea mea, circuitele lipsesc din compoziția sa.

- Ești din REAL? Întrebă pisoiul.
- Nu sunt de aici! Ce este acest REAL de care tot aud?
- Sunt dușmanii noștri. Și eu am făcut parte din ei,

dar am venit pentru că aici am putut să am un picior ca cel pe care l-am pierdut.

Își lasă la vedere piciorul lipsă, înlocuit de unul de metal.

— Am făcut un ser care îi face pe ceilalți să mă vadă ca pe unul de al lor.

— Dar de ce sunt dușmanii voștri? Ce v-au făcut? Întreb eu curioasă.

Pisoiul se așază pe burtă, lângă focul ce dezmiardă soba, și începe să-mi povestească istoria celor două regate. Îmi povestește faptul că cei de aici nu suportă natura, că vor ca totul să fie tehnologizat, fără niciun pic de veselie. După ce încheie istorisirea, spunându-mi că în curând va avea loc războiul dintre ei și inamicii lor, întreb:

— Cum pot ajunge în REAL?

Pisoiul îmi face semn cu vârful cozii înspre nord.

— Dacă mergi tot în direcția aceea, vei ajunge pe înserat. Coadă mea nu greșește niciodată.

Îmi ating capul de al lui în semn de mulțumire, apoi îmi îndrept pașii înspre calea indicată și încep să fug. Vântul îmi bate în față, pământul îmi scapă de sub picioare, iar inima mi se zbate în piept ca într-o închisoare.

Înspre seară zăresc în față un mănunchi de copaci ce împrejmuiesc o poartă înaltă și albă ca spuma laptelui, parfumată de mireasma florilor ce o împodobeau. Încetinesc și mă apropiu de ea. Ca și cum ar fi fost vrăjită, mi se deschide în față și lasă la vedere... o poveste. Mii de pisoi se joacă prin iarba deasă, la fel de mulți se desfată la lumina lunii, totul arătând ca un vis frumos, cel puțin pentru mine. Pășesc pe alea bogat ornamentată, printre căsuțele formate din flori împletite, până ce ajung în fața unui palat. Dar ce palat... Brodat cu sclipiri de stele, înmiresmat cu cele mai rafinate parfumuri. Am rămas neclintită preț de o secundă, apoi aud din spatele meu:

— Bine ai venit, cum te numești?

Este chiar regina, o pisică albă ca zăpada, cu ochii de un albastru ca al mării și cu o coroană de aur pe cap.

— Mă numesc Peticica, Majestatea Voastră. Sunt dintr-o altă lume și am ajuns aici sub îndrumarea... șovăi... unui prieten.

— Te rog, intră!

Regina mă pofteste înăuntrul palatului. Calc pe un covoraș roșu, ochii fiindu-mi îndreptați spre tavan. Un candelabru imens luminează tot culoarul.

— la loc, te rog! mă invită Majestatea Sa cu o voce calmă. Spune-mi de ce ai venit la noi.

Încep să îi povestesc despre venirea mea aici, despre întâlnirea cu regele din țara de metal și despre războiul dintre ei.

— Este prea tâziu oricum... am încercat să îi facem să înțeleagă că natura ar trebui să înlocuiască tehnologia, dar ei ne vor pământul și regatul. Nu avem ce face, războiul va începe mâine în zori.

Și spunând acestea, îmi întoarce spatele și se îndreaptă spre apartamentele sale. Rămân pe gânduri. Ar trebui ca cele două regate să se unească, dar fiecare își dorește altceva. O adiere de vânt îmi ciufulește blănița, simt că mă străbate un fior rece. Mă las pe iarba moale și îmi închid pleoapele în așteptarea zilei de mâine.

* * *

În fața mea, pe o întindere atât de mare încât nu putea fi cuprinsă cu privirea, cele două regate se privesc față în față, gata de atac. Rotițele și piulițele sunt încinse la maximum, privirile roșii își fixează dușmanii în frunte cu motanul-rege, la fel de mare și înspăimântător ca atunci când ne întâlnisem prima dată. Printre ei se zărește și pisoiul care mă adăpostise. Deodată îmi vine o idee. Piciorușul lui! Printre povestioarele lui amintise și de o poțiune care unea tehnologia cu natura. Înainte de a începe războiul, alerg cât de repede pot între cei doi adversari și miaun cât pot de tare.

— Opriți-vă! Războiul nu va aduce ceea ce doriți, doar durere.

Pisoiul vine spre mine buimăcit.

— Adu-mi toată poțiunea pe care o ai, îi șoptesc eu.

Cele două regate se uită la mine ciudat și întrebător. Micul pisoiș alergă într-un suflet și îmi aduce o sticluță cu o poțiune lila.

— Voi, cei de partea tehnologiei! Nu veți avea niciodată ce există în natură, strig eu.

— Ce? se aude o voce din mulțime.

Îl chem din nou pe pisoi la mine.

— Aleargă printre rândurile de pisici și împrăștie poțiunea!

Pisoiul îmi face semn din cap și fuge.

— Ce? se aude din nou acea voce.

— Dragostea!

Un miros începe să se ridice în aer. Ceva neobișnuit, dar care mă atrage surprinzător. Toate pisicile, fie ele robotizate, fie normale, încep să se agite și să fugă. Sunt îmbrâncită în toate direcțiile de cozile speriate ce se rotesc în jurul meu. „Și acum?” îmi spun în gând. Deodată o văd pe regina din REAL alergând spre mine,

îngrijorată. Începe să se transforme. Ochii i se înroșesc, iar lăbuțele îi prind culoarea metalului. Mă uit în jur și mă întreb dacă decizia pe care am luat-o era, într-adevăr, cea corectă. Poate era mai bine să îi las să dea războiul, poate nu trebuia să intervin între două așa-numite „clanuri” pe care nici măcar nu le cunosc. Ce este mai precis asta? Toată lumea asta în care am intrat. O fi un vis? Sigur, asta trebuie să...

— Ce încercăi să faci?! mă întrerupe din gândire regina. Nu poți face așa ceva! Ce a fost în capul tău...?

Încerc să mă calmez și să nu îi răspund așa cum îmi zisesem în minte. Din spatele meu se aude un mieunat strident. Îmi dau seama fără să mă uit cine este. Regele robot. Mă pregătesc să fug pentru a scăpa cu viață de el, când îi observ privirea. Un bănuț negru ca abanosul lucrează mai tare ca celălalt, roșu. Pernuțele lui ating firele de iarbă, iar coada sa stufoasă taie aerul cu mișcări rapide. Pentru prima oară, mi se pare că văd pe cineva din lumea aceasta zâmbind. Mă uit în spate spre regină, dar nu reușesc să o zăresc. Deodată ceva alb trece ca vântul prin fața mea. Ea este. Noile circuite i se învârt, la fel și zâmbetul de pe botic. Apoi îmi dau seama. În jurul meu, pe o întindere așa de mare, încât nu pot să o cuprind în întregime cu privirea, mii de pisici și motani își cercetează noile piulițe sau ating ușor pământul care până acum le era străin. Și toate acestea datorită mie? Parcă eram simpla pisică de la casa omului, care doar stătea și dormea. În jurul meu aleargă tot felul de specii de pisici. De acum încolo ce voi face? Ce alte idei mai are subconștientul meu? Deodată, o văd pe regina albă și pe regele robot venind spre mine.

— Oh... exclamă regina. Nu ai idee ce bine ne-ai făcut! De acum încolo nu va mai avea loc niciun război! Ne-ai făcut să descoperim faptul că tehnologia și natura trebuie să fie unite pentru ca viața să se dezvolte în cel mai bun mod! Îți mulțumim, și de aceea vreau să devii, alături de mine și de regele robot, conducătorul acestei lumi!

* * *

Mă trezesc și mă uit în jur. Tot ce pot să văd sunt niște gratii, un bol cu apă și unul cu mâncare. „M-am trezit”, îmi spun. Nu-mi mai amintesc nimic din cele întâmplate. Totuși, am avut dreptate. Totul a fost un vis. Nu știu dacă să fiu fericită sau tristă. Până să mă pot gândi mai bine, o mână de om mă ia și mă așază delicat pe o masă, îndreptând o lumină spre mine. Abia acum îmi dau seama. Sunt la veterinar. Cum am ajuns aici? Cine m-a adus? Îmi amintesc doar că am adormit în cuva mașinii de spălat. Ceva mă pișcă de piciorul stâng. Vreau să mă uit, dar îmi dau seama că acesta este lipsă. Mai bine zis, „era lipsă”. O proteză de metal îl înlocuia.

Ajung acasă împreună cu stăpânii mei și mă îndrept spre locul meu favorit. Mașina de spălat. Când ajung în dreptul ușii, un zâmbet mi se înfiripă pe botic. Abia acum îmi dau seama, după inundația din baie, ce mi s-a întâmplat cu adevărat...